

Ἐσχάτη μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΛΟΡΡΟΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ὄξω ἀπὸ ἑξῆς Ἑλλήνας 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπόμεται τῆς δωρεᾶς μόνο ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀρτίδα γιὰ τὴν κάθε φορά.

Ἀθήναι, 24 Μαρτίου 1885

Ἀριθ. 140+138+74

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ.

Ἐπάρχει ἓνας Θεός.

Καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς ποῦ ἔπλασε τοὺς κόσμους, δὲν τοὺς ἄφησε καὶ νὰ καταστραφοῦν, διότι τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε.

Ὁ Θεὸς παρατηρήσας τῶν ἀρχαίων πλέον ἐκείνων εἰδωλατωλατρῶν τὴν πλάνην καὶ τὴν ἐλεεινότητα, μᾶς ἔστειλε τὸν Χριστόν.

Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀληθινὰ θεᾶνθρωπος, ὁ ὁποῖος κατέβηκε γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον ὅλο ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλωλατρίας.

Δὲν εὐρέθηκε ὡς τώρα στὸν κόσμον μεγαλύτερος θρησκευτικὸς νομοθέτης ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ.

Τὰ λόγια του ἦταν λίγα καὶ ἄλλα ἔλεγαν καὶ ἄλλα ἐνοουῦσαν, διὰ τὸ ὅποιον θαυμάζεται παρ' ὅλου τοῦ κόσμου, πῶς μὲ δυὸ λόγια κατώρθωνε νὰ ἀναπτύξῃ ἓνα ὀλάκερο Εὐαγγέλιον.

Ἦτανε θεόπνευστος, διότι μόνον ἐκ Θεοῦ μποροῦν νὰ δοθοῦν τέτοιαις συμβουλαῖς στοὺς ἄνθρώπους πρὸς σωτηρίαν των, ὅπως μᾶς ἔδωσε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ δικαιοσύνη εἶναι ἡ κορῶνα τῆς θρησκείας, ἡ χριστιανικὴ δικαιοσύνη τὴν ὁποία δὲν ἐφαρμόζει πλέον κἀνεὶς.

Μόνος κατώρθωσε στὰ φοβερὰ ἐκείνα χρόνια τῆς Ρωμαϊκῆς παντοκρατορίας, νὰ ἀναφανῇ μέγας καὶ νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς Λαούς.

Ὅταν ἐδίδασκε, οἱ λαοὶ τὸν ἀποθαύμαζαν καὶ ἔλεγαν, ὅτι εἶναι ὡς νὰ ἑμιλῇ ἀπὸ ἐξ ὕψους—ὡς ἐξουσίαις ἔχω.

Ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἐντολάς του, διότι χωρὶς τὴν ἐλεημοσύνην κοινωνία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

Ὁ ἐλεῶν τοὺς πτωχοὺς δανεῖζει τῷ Θεῷ.

Ὁ Ἰησοῦς ἦτανε ἄνθρωπος προωρισμένος εἰς θάνατον καὶ μετὰ τὴν παραγγελιὰ τὸν ἔστειλε ὁ Θεός, σταυρωθῆναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Δὲν ἤρθε, ὁ Ἰησοῦς νὰ καλέσῃ τοὺς δικαίους εἰς μετάνοιαν, γιὰτὶ τοιαύτη αὐτοὶ δὲν εἶχαν, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ γι' αὐτὸ καθότανε καὶ συνέτρωγε καὶ μετὰ τοὺς τελῶνας, τοὺς πλέον κακούργους καὶ ἀχρείους ἀνθρώπους τῆς ἐλεεινῆς ἐκείνης ἐποχῆς.

Ἐκεῖνοι ποῦ τρώγουν χωρὶς νὰ ἐγκληματοῦν καὶ κατὰ τὰς ἀπαγορευμένας ἡμέρας δὲν ἁμαρτάνουν, ἔλεος θέλω καὶ ὄχι θυσίαν, ἐφώναζε ὁ Ἰησοῦς, ἐλεημοσύνη θέλω καὶ ὄχι ἐπιδείξεις.

Τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ τὴν προείπε καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸς πρὸς τὸν Ἀδὰμ, ὅταν γέλασε ὁ ὄφις τὴν Εὐὰ καὶ ἡ Εὐὰ αὐτὸν, ἐγὼ, εἶπε, ἀπ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα θὰ στείλω Ἐναν, ὁ ὁποῖος θὰ καταπατήσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄφειος πρὸς ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Καὶ στὸν Ἀβραάμ εἶπε ὁ Θεός, ἀπὸ τῆ σπορά σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, καὶ πραγματικῶς ἀπὸ τῆ γενεᾶ τοῦ Ἀβραάμ ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Ὁ ἴδιος κύριος Θεὸς ποῦ καταδεχότανε τότες καὶ εἶχε ψιλὰς κουβέντες μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ δὲν τοὺς εἶχε μισήσει ἀκόμα, εἶπε καὶ εἰς τὸν Δαβὶδ ἂ' Αναστήσω τὸ σπέρμα σου καὶ ἀνορθώσω τὸν θρόνον σου ἕως τῆς συντέλειαν τοῦ κόσμου. Καὶ πραγματικῶς ἡ Μαρία καταγόταν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαβὶδ.

Καὶ ὁ Ἰακώβ πρὶν πεθάνει εἶπε εἰς τὸ παιδί που—Δὲν θὰ λείψῃ ἄρχων στοὺς Ἰουδαίους, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ ᾧ ἀπόκειται καὶ αὐτὸς θὰ ἦναι ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν.

Αὐτὸ τὸ ὡς ποῦ νὰ ἔρθῃ, ᾧ ἀπόκειται ἐννοοῦσε, ὅτι ὅποτε ἤθελε θὰ ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν λυτρωτὴν μας.

Ὁ Μωϋσῆς ἀποθνῄσκοντας προείπε: Θὰ στείλῃ ὁ Θεὸς ἓνα προφήτην καὶ αὐτὸν ν' ἀκούμε καὶ πραγματικῶς, ὅταν γεννήθηκε καὶ ἀνδρόθηκε ὁ Ἰησοῦς συνωμιλοῦσε μετὰ τὸν Μωϋσῆ ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος Θαβὼρ, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί ἔλεγαν.

Ὁ Δαβὶδ περιέγραψε μὲ τὴν ἀκριβείαν τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ποῦ λές πῶς τὰ εἶδε πρῶτα καὶ τὰ περιέγραψε ὕστερα.

Ὁ προφήτης Μιχαίας προείπε ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ γεννηθῆ εἰς Βηθλεὲμ μὲ ἀκριβολογία τὴν ἐποχὴ τῆς γεννήσεώς του.

Ὁ Δανιὴλ καὶ αὐτὸς προείπε τὴν καταστροφὴν ποῦ ἤθελε νὰ γίνῃ εἰς τὸν Ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν διασπορὰ τῶν ἑβραίων πράγματα ποῦ ἔγιναν.

Ὁ προφήτης Ἀγγαῖος προείπε ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐπανῆλθαν ἀπὸ τὴν Αἰγυπτῶσιν τῆς Βαβυλωνῶσιν καὶ ἐφτείσαν ἐκ νέου τὸν καταστραμμένον ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι τὸν ναὸ αὐτὸν θὰ τὸν εὐλογῆσῃ ἓνας ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπὸ πάντα τὰ ἔθνη ἐκλεκτός.

Γι' αὐτὸ ὅταν ἀνέδθηκε τὸ Πάσχα ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ εἶδε καὶ πούλοισιν, ὅπως καὶ στὴν ἁγία Εἰρήνην ἐμπορεύματα στὸν ναὸ, ἐφτείσατο ἓνα φραγγέλι ἀπὸ σχοινί—ἦταν βλέπετε καὶ πάλικαρᾶς,—καὶ δαίροντας τοὺς ἐδιώξε ὄλους ἀπὸ τὸ ἱερό μαζὺ μὲ τὰ βώδια τοὺς καὶ πρόβατα ὡς καθὼς ἔχυσεν καὶ τῶν ἀργυραμοιβῶν τοὺς πᾶγκους τῶν χρημάτων, λέγοντας = Κρεμισθήτε ἀπὸ δῶ, καὶ μὴ μεταβάλλετε τὸν οἶκον τοῦ πατέρα μου εἰς οἶκον αἰσχροκερδείας, εἰς Χαβιαρόχανο.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς ἐπροφήτεψε πότε ἤθελε γεννηθῆ ὁ Χριστός, περιγράφει δὲ μὲ τὴν λεπτομέρειαν καὶ αὐτὸς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ ποῦ θαρρεῖ τινὰς πῶς τὰ εἶδε πρῶτα καὶ ἔπειτα τὰ ἔγραψε.

Καὶ τέλος ὁ τελευταῖος προφήτης Μαλαχίας, προφήτεψε τὴν γέννησιν τοῦ Προδρόμου καὶ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «εἶναι ὁ ὑπὸ τῶν προφητῶν λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους».

Ὁ δὲ θρόνος αὐτοῦ δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως καὶ ἦναι.

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι πνεῦμα ὑπεράνθρωπο, θεόπνευστος, κάθε δὲ λόγος του περιέχει καὶ μία συμβουλὴ.

Ὅταν τὸν πείραξε ὁ διάβολος νὰ πέσῃ νὰ τὸν προσκυνήσῃ καὶ νὰ τοῦ χάρισῃ ὅλη τὴν οἰκουμένην, τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς = Ἄει στὸ διάολο ἀπὸ δῶ = ἤγουν εἶπαγε ὀπισθὲν μου σατανᾶ, καὶ ἅμα κρεμοτσακίστηκε ὁ σατανᾶς, κατέβηκαν οἱ ἄγγελοι καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.

Τέλος ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἐκεῖνος ποῦ δὲν θὰ μεταγίνη ποτέ, καὶ ἂν τώρα οἱ μηδενισταί, κομμουνισταί, κοινωτισταί καὶ ἄλλοι πολεμοῦν νὰ ρίξουν τὴν ἀληθινὴν καὶ μόνην θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ γι' αὐτὸ θὰ πατήσουν στὴ πῆτα.

Σταθῆτε

τώρα νὰ σᾶς πῶ καὶ μερικὰ του ἀστεῖα. Ὅταν πῆγε κουρασμένος στὴ Σαμαρεία πῆγε στὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ νὰ πῆ νερό, καὶ δὲν εἶχε σχοινί. νὰ ἀπάνω στὴν ὥρα, καὶ ἦρθε στὸ πηγάδι καὶ μίαν κοκῶνα ματεμουαζὲλ [νὰ γεμίσῃ τὸ σταμνί τῆς.

Ἄμα τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τῆς γύρεψε νὰ γεμίσῃ τὸν κουβᾶ νὰ πῆ νερό, πρὶν ὅμως τοῦ τὸ δῶσῃ τὸν ρώτησε ἀπὸ ποῦ εἶναι καὶ εἶπε : Ἰουδαῖος.

— Καὶ δὲν ξέρεις εἶπε τὸ γύναιον ὅτι, οὐ συγχωρῶν Ἰουδαῖοι Σαμαρίτες, ἤγουν μᾶς δὲν καλημερίζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

— Δός μου νὰ πιῶ σοῦ λέω, καὶ ἂν μὲ ποτήσης σὺ μὲ αὐτὸ τὸ νερό θὰ σὲ ποτήσω ἐγὼ μὲ ἄλλο καὶ πῆγαινε φέρε καὶ τὸν ἄνδρα σου ἐδῶ νὰ κουβεντιάσωμε.

— Παπᾶ, παπᾶ, εἶπε ἡ Σαμαρίτισσα, ἐγὼ δὲν ἔχω ἄνδρα.

— Ἐχεις δίκαιον τῆς ἀπάντησε ὁ Χριστός, διότι εἶχες πέντε καὶ αὐτὸν ποῦ ἔχεις τώρα ἀστεφάνωτο ἔξ.

Τὸ ὁποῖο ἦτο καὶ ἀληθινόν.

Ἄν ἐρχότανε τώρα ὁ Ἰησοῦς πόσαι Σαμαρίτιδες θὰ εὐρισκῶν νὰ ἔχουν ὄχι πέντε καὶ ἔξ ἄνδρες ἀλλὰ ἑκατὸ δεκαῆξ.

Καὶ ἔπεσε τότε καὶ τὸν προσκύνῃσῃ ἡ γυναῖκα καὶ ἐπειδὴ

ἦταν νύχτα τί θεῖα λόγια τῆς εἶπε, δὲν ξέρω, γιατί ἦταν οἱ δύο τους, τὰ γράφειδμως τὸ Εὐαγγέλιον.

Καὶ ἔτσι ἡ Σαμαρείτις ἔφυγε καὶ γέμισεν τὸν κόσμον πῶς ἦρθε ἓνας ἄνθρωπος ποῦ εἶναι προφήτης ἀπὸ τὴν Ἰουδαία καὶ μοῦ προφήτεψε καὶ μὲνα οὐλα τὰ πάντα. Τότε ἔτρεχαν οἱ Σαμαρίτες κατὰ πόδι του καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπίστευσαν, καὶ ἔλεγον στὴ Σαμαρείτιδα.

— Βρὲ τί μᾶς λές πῶς σοῦ προείπε τὰ ὅσα ἔχεις καμωμένα, σὲ μᾶς, μᾶς εἶπε καὶ τὰ περασμένα καὶ τὰ ὅσα θὰ κάνωμε.

Καὶ ἔτσι ἀπὸ μίαν γυναῖκα συγχρωσίστηκαν οἱ Ἰουδαῖοι τοῖς Σαμαρίτες καὶ ἔκανε καὶ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος δὲν κυνηγοῦσε νὰ διδάξῃ τοὺς τελῶνας καὶ φαρισαίους, ἀλλὰ τὸν χαμᾶλη Λαὸ, διὰ τὸν ὁποῖο ἐστάληθηκε καὶ σταυρώθηκε.

Τώρα τί ἡλικία εἶχε ἡ κυρία Σαμαρίτις εἶναι περιττὸ νὰ τὸ ἐξετάσωμε ἀφοῦ περᾶσαν ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς ἔξ ἄνδρες, ὥστε καθὲ ὑποψία μὲ τὸ γεροζωντόβολο αὐτὸ ποῦ κρυφοκουβεντιάζε ὁ Ἰησοῦς, εἶναι ἀδικη, γιατί συχαινότανε τινὰς καὶ νὰ φτύσῃ ἀπάνω τῆς.

Ὅταν δὲ ἔφυγε ἀπὸ τὴν Σαμαρεία, ἐφώναζαν οἱ κύριοι Σαμαρίτες (Καὶ οἶδαμε ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός»).

Νὰ τί κάνῃ μίαν γυναῖκα.

Ἦτανε

καὶ κοροϊδεύτης πρώτης τάξης καὶ ἔδινε τὴν τάπα στὸν καθένα ὅπως ἔπρεπε. Ὅταν δὲ τὸν ρώτησαν οἱ φαρισαῖοι τί νὰ κάνουν τὰ πλούτη των γιατί γέμισαν ὄλαις ἢ ἀποθήκῃς των τοὺς εἶπε πῶς αὐρο θὰ σκάσουν ὄλοι, καὶ ἔσκασε ἓνας μοναχὰ ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης ποῦ πρωτορώτησε.

Μιλέχητῃς

ἄλλη μίαν φορά μὲ τῆς δέκα παρθέναις ποῦ ἡ μισαὶς πῆραν καὶ παραπάνω λάδι μαζὺ των καὶ ἡ ἄλλαις πῆγαν μὲ ὅσο εἶχαν τὰ λυχνάρια τους καὶ ὡς ποῦ νὰ πάῃ ἐκεῖνος ἐσβυταν τὰ λυχνάρια τῶν πέντε καὶ γύρευαν δανεικὸ λάδι ἀπὸ τῆς ἄλλαις, ἢ ὁποῖαις τῆς ἀπάντησαν :

— Πρῶτος. Ἄμ δὲ θὰ σᾶς δώσωμε, ἀειντέστε νὰ πάρεστε.

Καὶ ὡς ποῦ νὰ πᾶν ἐκεῖνες καὶ νὰ γυρίσουν, ἦρθε ὁ νυμφίος μπῆκαν μέσα ἢ πέντε παρθένας καὶ ἀμπάρωσαν τὴ πόρτα ὅταν δὲ ἦρθαν ἢ ἄλλαις πέντε τὴν βρῖκαν κλεισμένην, φώναζαν δὲ σὺν καρακάξες :

— Κύριε, κύριε, ἀνοιξέ μας.

Ἐπερόβαλε τότε ὁ νυμφίος τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ εἶπε στῆς κυρίας παρθένας.

— Σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲν σᾶς ξέρω ἀπὸ ποῦ βαστᾶ ἡ σκούφια σας. Καὶ ἔτσι ἔφαγαν αὐτὴ τὴν προσβολὰ καὶ ἔφυγαν, γιατί δὲν προέβλεψαν ποιά ὥρα θὰ ἔρθῃ ὁ νυμφίος γιὰ νὰ τὸν ὑποδεχτοῦν, καὶ διόχοντάς ταις τῆς εἶπε, νὰ ἔχουν ἄλλη φορά γαρίδα τὸ μάτι των, γιὰ νὰ δοῦν τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Βλέπετε ἦτανε καὶ μετριόφρονες.

Μιὰ

ἄλλη φορά καθὼς ξέρετε, πῆγε στοῦ φίλου του τοῦ Σίμωνα τοῦ φαρισαίου τὸ σπῆτι νὰ δειπνήσῃ καὶ ξεπλώθηκε στὸ καναπέ, ἀπάνω δὲ στὴν ὥρα αὐτὴ ἦρθε καὶ μίαν ἁμαρτωλὴν, ἃς ὑποθέσωμε πῶς τὴν λέγαν Μαγδαλινὴν, καὶ τοῦ ἔπλυσε τὰ πόδια μὲ μύρον καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς καὶ μὲ τὰ μαλλιά τῆς ἐσκοπίεζε τὸν Χριστὸν τὰ πόδια, ὁ ὁποῖος ἔστω μὲ τὸ νὰ εὐχαριστῶντανε, σὺν γυναῖκα ποῦ τὸν χαιδεύει τότε τοῦ εἶπε ὁ Σίμων :—Μὰ δὲν εἶπες ὅτι ὁποῖος ἀγγίσῃ ἁμαρτωλῶν γίνεται ἁμαρτωλὸς καὶ αὐτός.

Καὶ ἀποκρίθηκε οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε.

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα δὲν μὲ ξέρει καὶ ἦρθε νὰ μὲ γυρέψῃ

μετάνοια ἀπὸ τῆς μαγδαλινοπραξίας : τῆς, καὶ μοῦ φίλησε καὶ τὰ πόδια, ἐνῶ ὅταν μπῆκα γὼ στὸ σπῆτι σου σὺ δὲν μὲ φίλησες, αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ μπῆκα δὲν ἔπαψε νὰ μοῦ καταφιλά τὰ πόδια, καὶ διὰ ταῦτα εἶπε εἰς τὴν ἁμαρτωλὴν, σοῦ ἀφίνονται ὅσα ἔκανες, δὲν τῆς εἶπε ὅμως καὶ κύτταξε νὰ μὴ τὸ ξανακάνῃς, γιατί εἶξερε ὅτι ἡ μαγδαλινὴς γινῶσι δὲν βάζουν, ἀλλὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ καὶ ἀπὸ αὐταῖς στὸ κόμμα του, γιατί ἴσα ἴσα, ὅπως καὶ τώρα ἔτσι καὶ τότε ἡ μαγδαλινὴς χαλοῦσαν τὸν κόσμον, γιὰ ὁποῖον ἀγαποῦσαν, ὡς τὸν Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶξερε νὰ σπέρνῃ κι' ἀπάνω στὰ βράχια.

Ξέρετε

δὰ ὅτι καὶ μεῖς οἱ Ἀθηναῖοι περιμένοντες τὸν Χριστὸ εἶχαμε, ὄχι ἐμεῖς, οἱ προπάτορες μας καὶ ἓνα βωμό, μίαν ἐκκλησίαν ποῦ τὴν ἀφιερῶναμε εἰς τὸν ἄγνωστον Θεόν ὡς ποῦ ἦρθε ὁ ἀπόστολος καὶ μᾶς φανέρωσε ποῖος ἦταν αὐτός ὁ ἄγνωστος Θεός, καὶ ἀλαξοπίστησε τὸν Διονύσιον τὸν Ἀρειοπαγῆτη καὶ μᾶς ἔκανε ὄλους χριστιανούς ἀβάπτιστους, διότι δὲν πρόφθανε νὰ βαπτίζωνται καὶ ἔμειναν πολλοὶ ὄξω χριστιανοὶ μὲν καὶ αὐτοὶ ἀλλὰ ἀβάπτιστοι, γι' αὐτὸ καὶ ὡς τώρα ὅταν θέλῃ νὰ βρῖσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο τὸν λέει = ἀβάπτιστο.

Τώρα

ἃς σᾶς ποῦμε καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ θαυμάσια εὐαγγελικὰ ρητὰ του, γιατί καὶ ἂν τὰ ἀκούσατε χθὲς, ὁ νοῦς σας πῆγαινε ἄλλου. Ἄγαπίσαι τὸν πλησίον σου ὡς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, δύο πρώταις ἐντολαῖς του, ποῦ εἶπε, ὅτι ἀπ' αὐταῖς κρεμόνται οἱ νόμοι καὶ οἱ προφῆτες καὶ κάμμιὰ δὲν διατηροῦμε.

Μιὰ

μέρα καθὼς ξέρετε προσκάλεσε σὲ μεγάλο συμπόσιον πόσους νομίσετε, 40 χιλιάδες χωρὶς τὰ γυναικόπαιδα, καὶ τότε γύρισε ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε στοὺς μαθητὰς του, τί ἔχομε νὰ φᾶμε ;

Καὶ τοῦ ἀποκρίθησαν ἐκεῖνοι.

— Ραββί, ἔφτά ψωμιὰ καὶ κάμποσαις μαρίδες.

Τότε ὁ Ραββὶς ἀπὸ τὴ φούρκα του ποῦ ἦταν λίγα τὰ ψωμιὰ τὰ ἔκανε παρτσαδάκια, καὶ αὐτὰ πάλι ἔγιναν ψωμιὰ σὺν νὰ ἦταν ταχυδακτυλογράφος, δὲν λέει ὅμως ἂν μέσασε καὶ τόσαις χιλιάδες ψάρια, γιατί ποῦ νὰ τὰ βρῇ πρῶτὸ ἀπάνω στὸ δεύτερο ποῦ θὰ ἤθελε καὶ ὅλη τὴν ἐπιστρατεία τοῦ μεγάλου Πετρέλαιου γιὰ νὰ τὰ τηγανίξῃ ὥστε τοὺς χόρτασε μὲ ψωμί μονάχα, ἤγουν τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον, τοῦτ' ἐστὶν τὴν κουραμάνα, καὶ ἔτσι μὲ τὸ θαῦμα τῶν ἔφτά ψωμιῶν ποῦ ἔφαγαν 40 χιλιάδες μὲ τὰ γυναικόπαιδα, κατάρθρωσε καὶ πῆρε κοντὰ του σαράντα χιλιάδες ἀνδρογυναικόπαιδα καὶ τὰ ἀλαξοπίστησε.

Ὁ Χριστός μ' αὐτὸ τὸ θαῦμα τοῦ μᾶς συμβούλευε πῶς πρέπει νὰ ἔχομε τὸ ψωμί μπόλικο, καὶ ἃς λείπῃ καὶ τὸ προσφάγει.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ τύπος τῆς μεγάλης ὑπομονῆς ποῦ ἐν ᾧ εἶξερε τὸν Ἰουδα πῶς θὰ τὸν προδώσῃ μ' ὄλα ταῦτα τὸν περιποιεῖτο, καθὼς καὶ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, καὶ ἃς τοῦ ἔσκαφε τὸν τάφο.

Ὁ Ἰησοῦς ὅταν πλησίαζαν ἢ ἡμέραις του τοῦ φρικτοῦ μαρτυρίου τὰ προείπε ὄλα ὅσα ἤθελε πάθει.

«Πρέπει, εἶπε εἰς τοὺς μαθητὰς του, νὰ ὑπάγω εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα καὶ ὅπου πολλὰ θὰ πάθω ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐκεῖ θὰ μὲ σκοτώσουν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀνεστηθῶ.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὰ ὁ Πέτρος τοῦ κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ του καὶ τοῦ εἶπε, γιὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τί θέλεις νὰ κάνῃς, ὁ δὲ Ἰησοῦς, τὸν ἔστειλε στὸν διάβολο μὲ τὸ συνειθισμένο του ἐκεῖνο = Ὑπάγε ὀπισθεν Σατανᾶ.

Καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου ἀρχισε καὶ δίδασκε, εἰς μίαν δὲ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας του οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φα-

ρισαῖοι τοῦ παρουσίασαν μίαν μοιχευομένην καὶ τὴν ἔστησαν ἀπέναντι τοῦ λέγοντες. — Δάσκαλε, ὁ νόμος λέει ὅτι ἐκεῖνες ποῦ συλλαμβάνονται ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευόμενοι πρέπει νὰ λιθοβολῶνται, σὺ τὸ γνωμοδοτᾶς γι' αὐτὴ τὴν μοιχὴ νὰ τὴν λιθοβολίσωμε ἢ ὄχι ;

Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπάντησε μὲ τὸ θεῖον ἐκεῖνο λόγον του :

«Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω».

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀποστομοθέντες οἱ φαρισαῖοι καὶ γραμματεῖς καὶ ἡ ἄλλη χλεμπάγια ποῦ ἦταν μαζὺ τους ἔφυγαν ἓνας ἓνας ἀποσβολωμένοι ἀπὸ τὸν θεῖον λόγον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχαν τίποτα νὰ ἀπαντήσουν, ὁ δὲ Ἰησοῦς συχώρεσαι καὶ τῆς ἁμαρτίας τῆς μοιχαλίδος. Ὅστε βλέπετε ὅτι ὄλο στὰ ἀπολωλόται γύναια ἔτρεφε συμπάθεια, γιὰ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὴν θεογονσίαν.

Στῆ

τελευταία μεγάλη διδασκαλία του ποῦ ἔκανε στὴν Ἱερουσαλὴμ, εἶπε στοὺς φαρισαίους, ὅτι εἶναι ὑποκριταί, γιατί φιλοῦνται μέσα στὴ μέση τῆς ἀγορᾶς καὶ φωνάζει ὁ ἓνας τὸν ἄλλο κύρ δάσκαλε κύρ δάσκαλε, ραββί, ἀλλὰ ἀπὸ σᾶς κἀνένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λέγεται ραββί, παρὰ μόνον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἐγὼ.

Ἄμα ἄκουσαν αὐτὰ ὡς καθὼς καὶ τὰς ἄλλας θεῖας συμβουλὰς του ποῦ ἔσταζαν φαρμάκι, οἱ φαρισαῖοι ἔφυγαν μὲ ἀπόφρασι νὰ τὸν ξεκάνουν, μαζεύτηκαν λοιπὸν στὸν ἀρχιερέα Καϊάφα καὶ ἔκαναν συμβούλιον πῶς νὰ τὸν δολοφονήσουν, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ταβατοῦρι στὴ Λαμπρὴ ποῦ εἶχαν, τότε πετάχτηκε ὁ Ἰσκαριώτης καὶ εἶπε στοὺς φαρισαίους τί μοῦ δίνετε νὰ σᾶς τὸν παραδώσω, κ' ἐκεῖνοι τοῦδῶσαν τὰ ἱστορικά τριάκοντα ἀργύρια, ἤγουν ἴσα μὲ ἑκατὸ δραχμαῖς, διότι τέτοια ἀμοιβὴ ἔδίνετο εἰς τοὺς σπιούνης καὶ προδότας καὶ συκοφάντας καὶ ἔστειλαν κουστοδίας γιὰ νὰ πιᾶσουν τὴν νύχτα τὸν Χριστό.

Ἐκεῖνος

ἦταν τότε στὸ χωριὸ Γεθσημανὴ μὲ τοὺς μαθητὰς του καὶ τοὺς εἶπε :

«Ἴδου ἤγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ἀπάνω στὴν προφητεία νὰ καὶ ἔρχεται ὁ Ἰούδας μὲ χιλιάδες λαοῦ, φορτωμένους μὲ ξύλα καὶ μὲ μαχαίρια, πετάγεται τὸν φιλᾶ μὲ κείνο τὸ χαιρε Ραββί, ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησεν κοροϊδευτικῶς :

— Γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ ἤλθες, φίλε ;

Καὶ τότε προσελθόντες ἐπέβαλαν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐκράτησαν αὐτόν, τὸ Ἰουδαϊκὸν σκυλολόγιον.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸν ἐντυσαν κόκκινη χλαμίδα, ἀκάνθινον στέφανον ἀντὶς γιὰ κορῶνα καὶ ἓνα καλάμι ἀντὶς γιὰ σὺπτρο βασιλικὸ καὶ τὸν ἔστησαν εἰς τὸ πραιτώριον ὅπου οἱ στρατιῶται τῶν ρωμαίων τοῦ ἔκαναν μετάνοιαις μὲ οὐρὰ καὶ σηκωόμενοι τὸν ἔφτυναν στὰ μούτρα καὶ τὸν χτυποῦσαν μὲ τὸ καλάμι στὸ κεφάλι.

Ὅταν

τὸν πῆγαν εἰς τὸν Πιλάτον ὁ Πιλάτος τόσο θαύμασε τὴν σοφίαν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε τὸν ρώτησε, ἀπὸ ποῖο ἄλλο κόσμον ἦρθε καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀπολύσῃ, ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι φώναζαν πῶς εἶναι προδότης τοῦ Καίσαρα, τότε κι' αὐτὸς τὸν πῆρε καὶ τὸν πέταξε μέσα στὰ πλήθη, λέγοντας :

«Εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ δικαίου τούτου καὶ νὰ ὄψῃ» σθε σε ἰς ἐν ὥρα κρίσεως».

Ρίχτηκαν λοιπὸν τὰ πλήθη καὶ φόρτωσαν στὸν Ἰησοῦ τὸν σταυρὸν του καὶ τὸν πῆγαν εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου, ἤγουν στὴ θέσιν ποῦ ἦταν ὄλο κρανία γεμάτη ἀπὸ τοὺς θανατωθέντας, καὶ ἐκεῖ τὸν σταύρωσαν.

Εἶναι δὲ ὁ διὰ σταυροῦ θάνατος ὁ ἀτιμώτερος ποῦ εἶχαν οἱ ρωμαῖοι καὶ ὁ σκληρότερος καὶ ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζετο εἰς τοὺς

ληστάς. Ὄταν τὸν σταύρωσαν ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν περι-
παίξουν λέγοντες :

«Ραββί, ἐσὺ ποῦ ἄλλους ἔσωσες,» δὲν σώζει τώρα καὶ τὸν
ἑαυτὸν σου ; Ἐὰν ἦσαι σὺ ὁ ἀληθινὸς βασιλέας τῶν Ἰου-
δαίων ὀρίστε κόπιασε νὰ σωθῆς ἀπὸ τὸν σταυρό.

Ὁ δὲ Χριστὸς δὲν εὐγάζε τσιμουδιά καὶ μόνον εἶπε ἐκεῖνο
τὸ οὐράνιον :

«Πάτερ ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τι ποιῶσι».

Ποῦ ὅποις καὶ ἂν ἦτανε εἰς τὴν τρομερὴ θέσι του μετὰ τὸν
θάνατον τὰ χεῖλια, ποτὲ δὲν θὰ μπορούσε παρὰ νὰ ἀγανακτήσῃ
ἐναντίον τῶν σταυρωτῶν του, καὶ ὁμως ὁ Ἰησοῦς εὐχήθηκε νὰ
τοὺς συχωρέτῃ ὁ Θεός.

Ὄταν εἶδε τὴν μητέρα του ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὸν μαθητὴ του
τὸν ἐπιστήθιο τὸν Ἰωάννη—Αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα σου, καὶ
ἔκλινε τὸ κεφάλι καὶ γύρεψε νὰ τοῦ δώσουν νερὸ καὶ τοῦδω-
σαν ξύδι, τὸ ὁποῖον ἄμα ποῦ ἤπγε ὁ Χριστὸς ἐφώνηξε :

Τατέλεσται. Καὶ παράδωσε τὸ θεῖον του πνεῦμα εἰς τὸν
Θεὸ τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος δὲν ξέρω τί τοῦ κατέβηκε νὰ

κάνῃ τόσα μαρτύρια καὶ μάλιστα εἰς τὸν μονογενῆ υἱό, πολὺ
σκληρὸς φάνηκε σ' αὐτὴ τὴν περίστασι ἀπάνω ὁ Θεὸς καὶ ὁ
Θεὸς ἄς τὸν συχωρέσῃ.

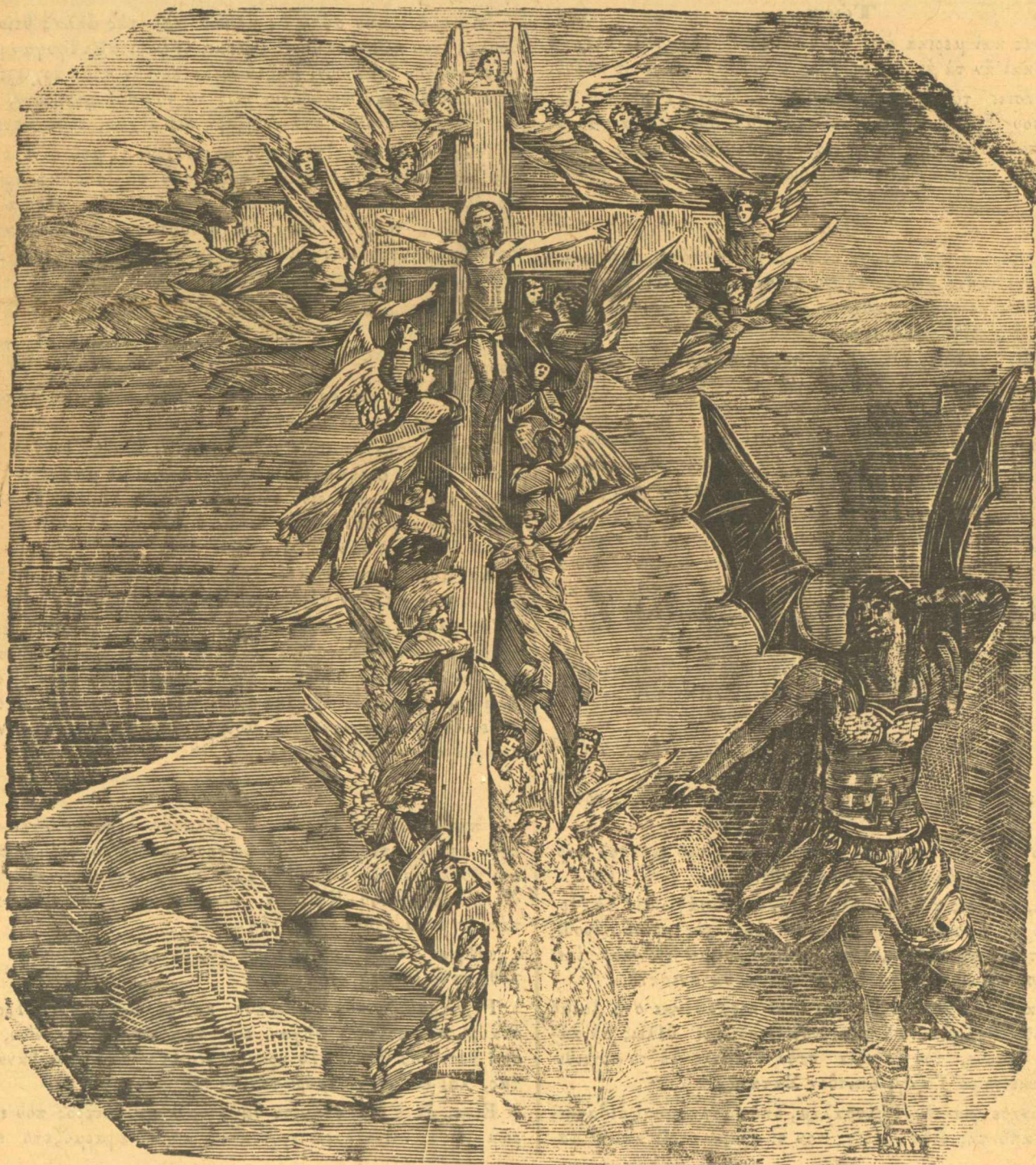
Ἄλλὰ

μετὰ τρεῖς μέραις παρουσιάστηκε ὁ Χριστὸς ἀναστάς, καὶ πρῶ-
τη πρῶτη ποῦ εἶδε ἦτανε ἡ Μιχδαλινὴ ἡ ὁποία ἐχάλασε τὸν
κόσμο φωναζουσα, οἶδα τὸν Κύριο, οἶδα τὸν Κύριο, καὶ πῆγε
νὰ τοὺς σκαρταδέψῃ ὄλους, ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς μπάς καὶ βρυκο-
λάκισσε, ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς παρουσιάστηκε μπροστὰ τοὺς καὶ εἶπε.
Ἐγὼ εἶμαι, καὶ μὴ ἦστε ὀλιγόπιστοι.

Ἡ θρησκεία τὴν ὁποία ἐδημιούργησε ὁ Χριστὸς εἶναι ὑψη-
λότερη θρησκεία τοῦ κόσμου.

Κάθε Εὐαγγελικὸ ρητὸ εἶναι καὶ μία θεῖα συμβουλή.

Κάθε λόγος τοῦ Χριστοῦ ἦτανε παρηγοριὰ καὶ ποτὲ δὲν
ἀπέλπριζε κἀνέναν, ἐσυγχωροῦσε ὄλους· ἐγθροῦς καὶ φίλους,
γι' αὐτὸ καὶ μεῖς γιὰ ἐνθύμησί του μετὰ τὸ Χριστὸς ἀνέστη στὰ
χεῖλη καὶ τὸ φιλι στοῦ ἄς ἀλλιλοφιλούμαστε ὄρσενικοὶ καὶ θη-
λυκοί. Γένοιτο.

Ὄταν ὁ Χριστὸς ἀνέστη τὸν πῆραν οἱ ἄγγελοι στὰ οὐράνια. Τότε βρέθηκε ἐκεῖ καὶ ὁ διαβόλος καὶ
ἔλαθε μετὰ σου. Ὁ ἕνις ὅμως ἠγότανε στὸ Θεὸ, καὶ ὁ ἄλλος πῆγε νὰ σκόση—μὰ τὸν Θεό.